

ת"ד 10425/07/19 - מהנד אבו חמיד נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

ת"ד 10425-07-19 מדינת ישראל נ' אבו חמיד
תיק חיצוני: 129953/2019

בפני	כבוד השופטת שרית זוכוביצקי-אורי
מבקש	מהנד אבו חמיד
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

החלטה

בפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר התייצבות המבקש ביום 3.12.2019.

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של נהיגה בקלות ראש בניגוד לסעיף 62(2) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א-1961, עקיפה לפני מעבר חציה בניגוד לתקנה 47(ה)(3) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 (להלן: "התקנות"), עקיפה כשהדרך לא פנויה בניגוד לתקנה 47(ד) לתקנות והתנהגות הגורמת נזק בניגוד לתקנה 21(ב)(2) לתקנות.

ביום הדיון לא התייצב המבקש בבית המשפט, ומשכך נשפט בהעדרו ונגזרו עליו פסילה של 5 חודשים בניכוי 60 ימי פסילה מינהלית, פסילה על תנאי של 3 חודשים למשך 3 שנים וקנס בסך 1,500 ₪.

טענות הצדדים

טענות המבקש

המבקש טען כי לא קיבל את ההזמנה לדיו וכי לא נמנע מלקבלה. לטענתו, מעיון בתיק האלקטרוני עולה כי אישור מסירת ההזמנה לדיון כלל לא נסרק ומשכך, אין בידי המשיבה אישור מסירה כדיון.

המבקש טען כי הוא איננו אחראי לתאונה אשר התרחשה לטענתו לאחר שניסה להתחמק מפגיעה בעובר דרך. לטענתו, דווקא בתיק מסוג זה בו עסקינן בתאונת דרכים ונוכח כך שהוא איננו פשוט ראייתית, קיימת חשיבות יתרה לבררו טרם יורשע אדם אך בשל אי התייצבותו בלבד.

המבקש הוסיף וטען כי המבקש פנה מיד לטיפול בפסק הדין שניתן בהיעדרו ולא שקט וכי לא חלף זמן ניכר ממועד שפיטתו ועד להגשת הבקשה הנוכחית. משכך, יש לשקול לו הדברים לכף זכות.

טענות המשיבה

המשיבה טענה כי ההזמנה לדיון נשלחה למבקש על-ידי בית המשפט, אולם זה סירב לקבל את דבר הדואר.

דיון והכרעה

סעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי (להלן: "**החסד"פ**") מאפשר לדון נאשם בפלילים בעבירות מסוימות ללא התייצבותו וקובע חזקה לפיה אם זומן נאשם ולא התייצב בבית המשפט יראוהו כמודה בכל העובדות שנטענו בכתב האישום ובית המשפט רשאי לדון אותו שלא בפניו.

סעיף 130 (ח) לחסד"פ קובע כי נאשם שאינו מתייצב למשפטו ונדון בהעדרו רשאי לבקש ביטול פסק דין, אולם יהיה עליו להוכיח אחד משני תנאים חלופיים. תנאי אחד הוא כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו והתנאי השני הוא כי ביטול פסק הדין דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ולעניין זה ראו רע"פ 9811/09 **סמימי נ' מדינת ישראל** (29.12.09) בו נקבע כי:

"לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התייצבות של אדם מדיון אליו זומן כדין עלולה להוביל לתוצאה כי יורשע בדיון ודינו ייגזר, כשם שארע בעניינו. משכך היה, הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982".

קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש

סעיף 54 לתקנות סדר הדין הפלילי, תשל"ד-1974 קובע כי:

"מי שנמסר לו מסמך שהמצאתו במסירה יידרש לאשר את המסירה בכתב על גבי עותק של המסמך, ואם סירב לקבלו או לאשרו, יאשר מוסר ההזמנה בחתימתו את דבר מסירתו וסירוב האישור, ובית המשפט רשאי לקבוע שהמסמך הומצא כראוי".

על-פי אישור המסירה שנמצא בתיק בית המשפט, הדוור שנכח בכתובתו של המבקש ביום 20.8.19 ציין באישור המסירה עליו חתם "סרב לקבל-הודבק".

בנסיבות אלה אני קובעת כי ההזמנה לדיון נמסרה למבקש כדין וכי לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו בדיון.

חשש לעיוות דין

גם במצב בו לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש ניתן לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדרו ובלבד שהדבר דרוש לשם מניעת עיוות דין (רע"פ 6165/17 **סעדא נ' מדינת ישראל** (24.4.2018)).

ככלל, ביטול פסק דין שניתן בהיעדרו של נאשם בשל החשש לעיוות דין יעשה לאחר שהצביע על שיקולים כבדי משקל העשויים להביא לשינוי תוצאות פסק דינו (רע"פ 1911/18 **עמיד גיש נגד מדינת ישראל** מיום 27.5.2018).

במקרה שבפניי טען המבקש כי הוא אינו אחראי לתאונה הדרכים שהתרחשה בשל ניסיונותיו להתחמק מפגיעה בעובר דרך. זאת ועוד, לטענתו בתיק זה קיימים קשיים ראיתיים ומשכך קיימת חשיבות יתרה לברר את העובדות.

ההלכה היא כי אין די בעצם כפירה בביצוע העבירה כדי להקים טענה של עיוות דין. יתרה מכך גם אם היה המשיב מעלה טענות של ממש להגנתו מוטלת על בית המשפט חובה לבחון אותן בזהירות של ממש. קבלת טענה זו משמעותה כי כל מי שיש לו הגנה טובה יכול שלא להופיע לדיון שנקבע בעניינו ולאחר הרשעתו וגזירת דינו יוכל לגרום לביטולו של גזר הדין (ע"פ 2119/02 כהן עופר נ' מדינת ישראל (14.4.2002), רע"פ 1773/04 אלעזר אסמעיל נ' מדינת ישראל (23.2.2004)). כפירתו של המבקש במיוחס לו הינה כללית ואינה כוללת אסמכתאות לביסוסה והוכחתה. העובדה כי מדובר בתאונת דרכים אינה מהווה כשלעצמה עילה לביטול פסק הדין.

לפיכך אני קובעת כי אי ביטול פסק הדין לא יגרום לחשש לעיוות דין למבקש.

לנוכח האמור ומכוח עקרון סופיות הדיון הבקשה נדחית.

מזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, ב' טבת תש"פ, 30 דצמבר 2019, בהעדר הצדדים.